

Die Mak Maak van die Feeks

William Shakespeare

Daar het in Padua 'n heer gewoon met die naam van Baptista, wat twee mooi dogters gehad het. Die oudste, Katharine, was baie kwaai met 'n slegte humeur, en so ongemanierd, dat niemand ooit gedroom het om met haar te trou nie, terwyl haar suster Bianca, so soet en mooi en aangenaam gepraat het, dat meer as een minnaar haar pa vir haar hand gevra het. Maar Baptista het gesê die oudste dogter moet eerste trou.

Bianca se minnaars het dus onder mekaar besluit om iemand te kry om met Katharine te trou - en dan kon die pa ten minste na hul aansoek vir Bianca luister.

'n Fatsoenlike man van Verona, genaamd Petruchio, was die een waaraan hulle gedink het, en half in 'n grap het hulle hom gevra of hy met Katharine, die onaangename geitjie sou trou.

Tot hul verbasing het hy ja gesê, dit was net die soort vrou vir hom en as Katharine mooi en ryk was, sou hy self hom beywer om haar van goeie gemoed te maak.

Petruchio het begin deur Baptista se toestemming te vra om sy saggearde dogter Katharine doe hof te vra - en Baptista was verplig om te erken dat sy alles behalwe sag moedig was.

En net daar het haar musiek meester ingestorm en gekla dat die stoute meisie haar luit oor sy kop gebreek het, omdat hy vir haar gesê het sy speel nie reg nie.

"Maak nie saak nie," het Petruchio gesê, "ek is meer lief vir haar as ooit, en smag daarna om bietjie met haar te gesels."

Toe Katharine kom, het hy gesê: "Goeie môre, Kate – want dit, hoor ek, is jou naam."

"Jy het net die helfte gehoor," het Katharine onbeskof gesê.

"O, nee," het Petruchio gesê, "hulle noem jou net eenvoudig Kate, en bonnie Kate, en soms Kate die feeks, en so, terwyl ek hoor hoe jou sagmoedigheid in elke dorp geprys word, en jou skoonheid ook, vra ek jou hand as my vrou."

"Jou vrou!" het Kate uitgeroep. "Nooit nie!" Sy het 'n paar uiters onaangename dinge vir hom gesê en ek is jammer om te sê, het geëindig deur sy ore te boks.

"As jy dit weer doen, sal ek jou boei," het hy sag gesê en steeds geprotesteer met baie komplimente dat hy met niemand behalwe haar sou trou nie.

Toe Baptista terug kom, het hy dadelik gevra --

"Hoe vaar jy met my dogter?"

"Hoe moet ek vaar, maar goed," het Petruchio geantwoord - "hoe, maar goed?"

"Hoe nou, dogter Katharine?" het die pa voort gegaan.

"Ek dink nie," het Katharine kwaad, "jy speel 'n pa se rol om te wens dat ek met hierdie mal-kop woesteling moet trou."

"Ag!" het Petruchio gesê, "jy en die hele wêreld sal verkeerd van haar praat. Jy moet sien hoe vriendelik sy met my is as ons alleen is. Kortom, ek sal na Venesië gaan om mooi goed vir ons troue te koop – want soen my, Kate! Ons trou Sondag."

Daarmee het Katharine in 'n hewige humeur weg geloop, en hy het laggend ander pad gegaan. Maar of sy op Petruchio verlief geraak het, en of sy net bly was om 'n man te ontmoet wat nie vir haar bang was nie, of sy gelei was dat hy ten spyte van haar growwe woorde en onheilspellende maniere, haar steeds vir sy vrou begeer het. -- sy het inderdaad die Sondag met hom getrou, soos hy gesweer het sy sal.

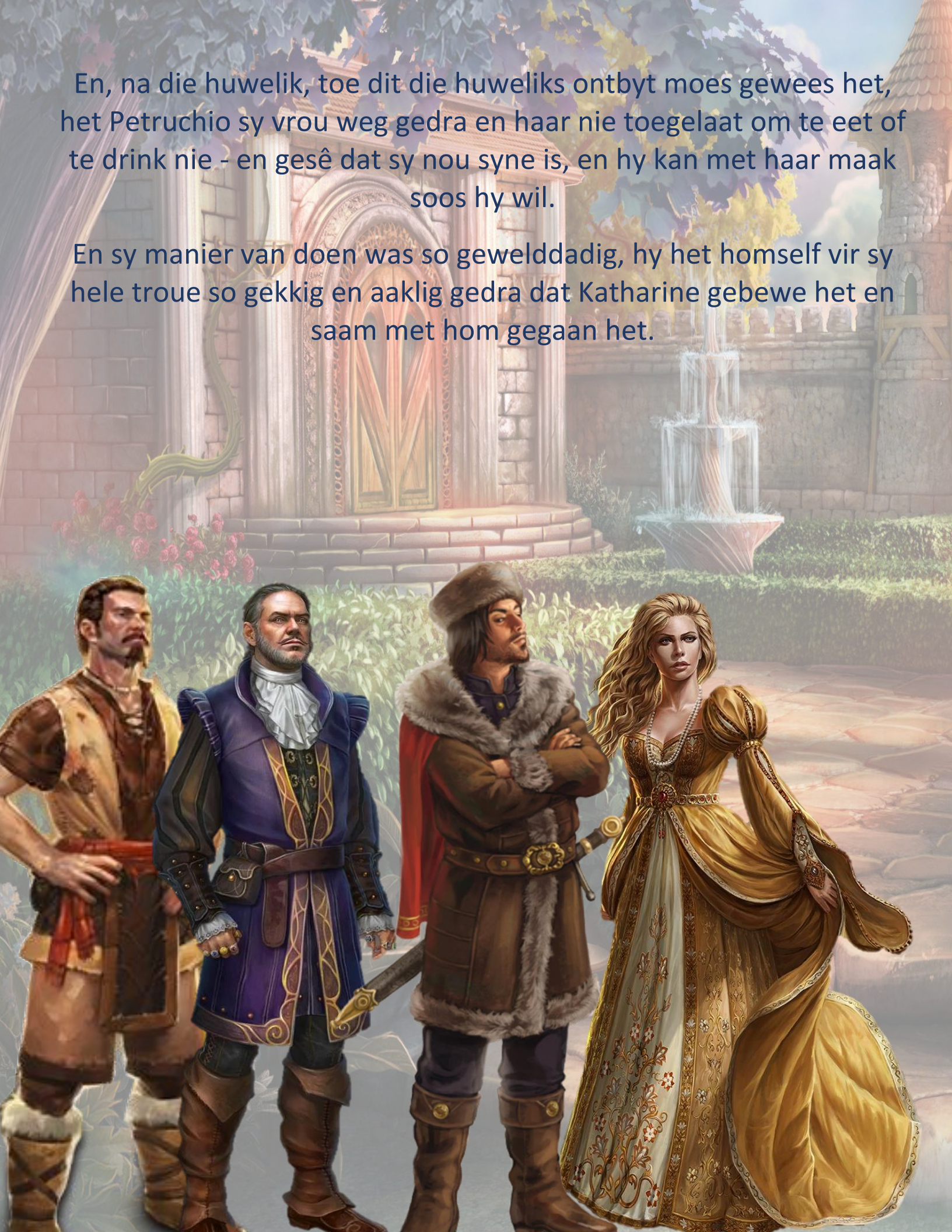

Om Katharine se stoute, trotse gees te kwel en te verneder, was hy laat by die troue, en toe hy daar aan kom, het hy in sulke armoedige klere gekom dat sy skaam was om saam met hom gesien te word. Sy bediende was op dieselfde slordige manier geklee, en die perde waarop hulle gery het, was die spot van almal by wie hulle verby gery het.

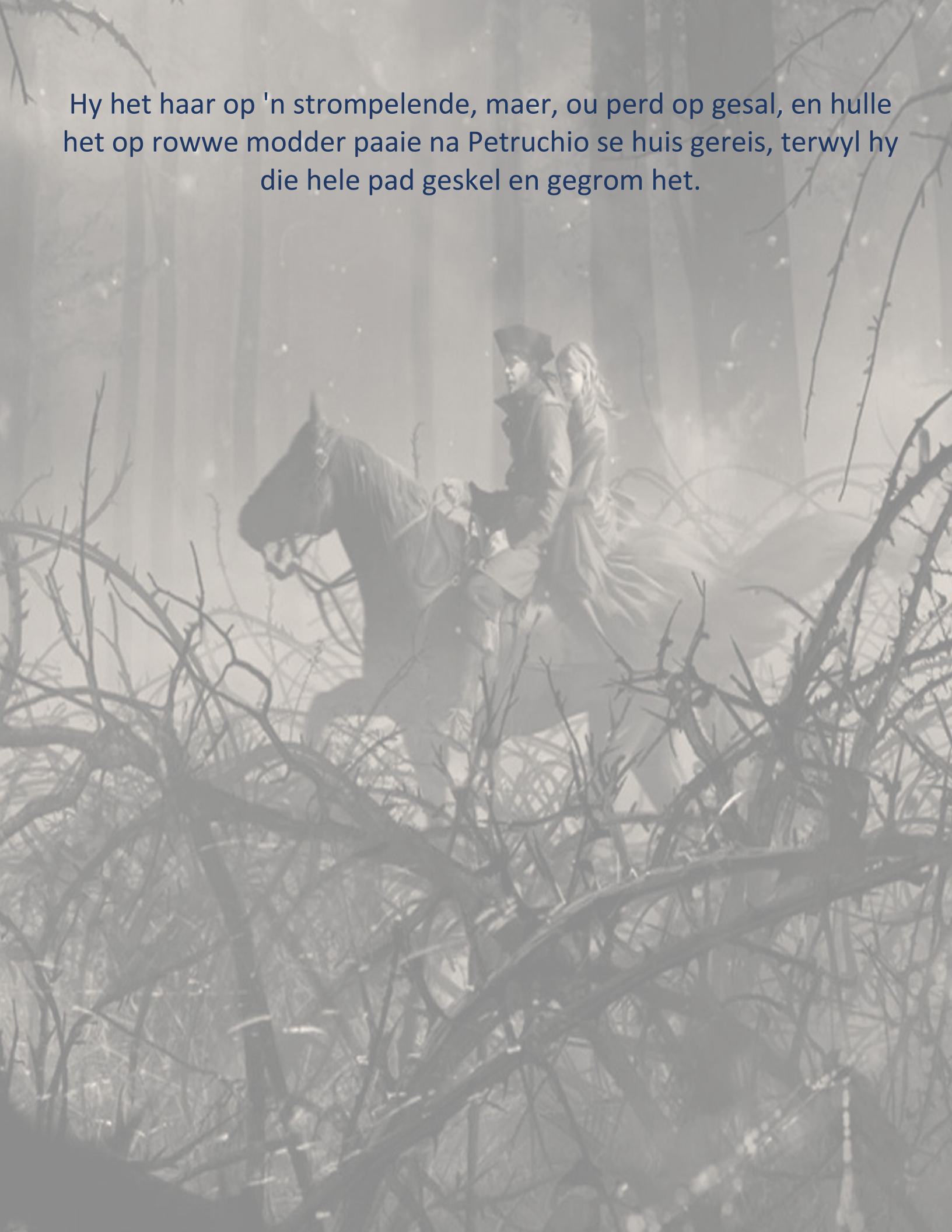

En, na die huwelik, toe dit die huweliks ontbyt moes gewees het, het Petruchio sy vrou weg gedra en haar nie toegelaat om te eet of te drink nie - en gesê dat sy nou syne is, en hy kan met haar maak soos hy wil.

En sy manier van doen was so gewelddadig, hy het homself vir sy hele troue so gekkig en aaklig gedra dat Katharine gebewe het en saam met hom gegaan het.

Hy het haar op 'n strompelende, maer, ou perd op gesal, en hulle
het op rowwe modder paaie na Petruchio se huis gereis, terwyl hy
die hele pad geskel en gegrom het.

Sy was verskriklik moeg toe sy haar nuwe huis bereik het, maar Petruchio was vasbeslote dat sy daardie nag nie moes eet of slaap nie, want hy het besluit om sy sleg gemoede vrou 'n les te leer wat sy nooit sou vergeet nie.

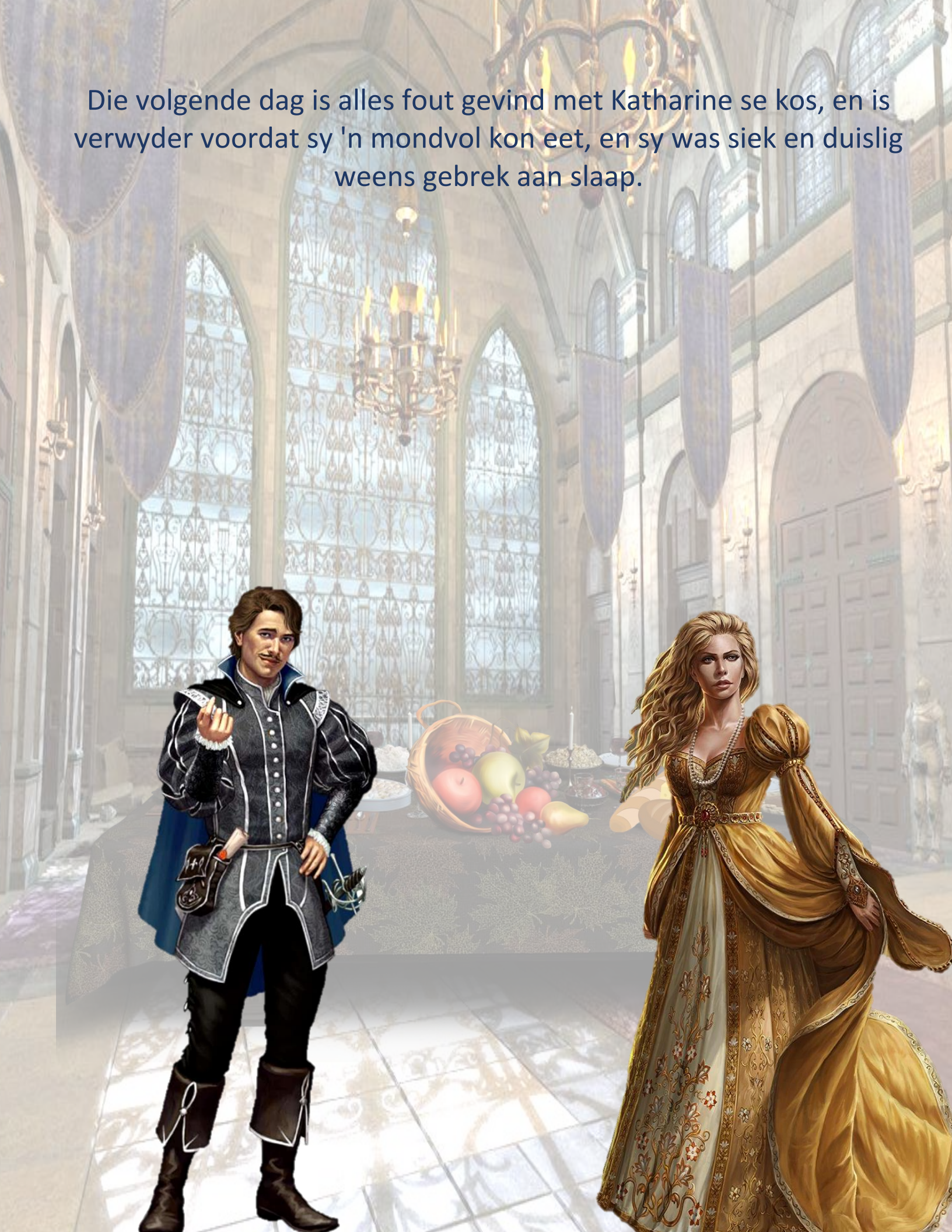
Hy het haar dus vriendelik in sy huis verwelkom, maar toe aandete bedien is, het hy fout gevind met alles - die vleis was verbrand, het hy gesê, en swak bedien, en hy het haar veels te lief gehad om haar alles behalwe die beste te laat eet. Uiteindelik het Katharine, moeg na haar reis, sonder aandete gaan slaap.

Toe het haar man, wat nogsteeds vir haar gesê het hoe hy haar lief het, en hoe angstig hy is dat sy lekker moet slaap, haar bed in stukke getrek, die kussings en bedde goed op die vloer gegooi, sodat sy glad nie kon gaan slaap nie, en nog steeds aangehou grom en skel op die bediendes sodat Kate kan sien hoe aaklig dit is om 'n sleg humeur te hê.

Die volgende dag is alles fout gevind met Katharine se kos, en is verwyder voordat sy 'n mondvul kon eet, en sy was siek en duislig weens gebrek aan slaap.

Toe het sy vir een van die bediendes gesê --

" Ek smeeek jou, gaan kry vir my 'n maaltyd. Ek gee nie om wat nie."

" Wat sê jy vir beespoot?" het die bediende gevra.

Katharine het gretig "Ja," gesê; maar die dienaar, wat in op sy heer se geheim was, het gesê hy was bang dat dit nie goed is vir gehumeurde mense nie. Sou sy van afval hou?

" Bring dit vir my," het Katharine gesê.

"Ek dink nie dit is goed vir gehumeurde mense nie," het die bediende gesê. "Wat sê jy van 'n gereg, van beesvleis en mosterd?"

"Ek is mal daaroor," het Kate gesê.

"Maar mosterd is te warm."

"Bring dan die beesvleis, en laat die mosterd gaan," roep Katharine, wat al hoe hongerder geword het.

"Nee," het die bediende gesê, "jy moet die mosterd vat, anders kry jy geen beesvleis by my nie."

"Dan," het Katharine gehuil terwyl sy haar geduld verloor het,
"laat dit albei wees, of een, of enigiets wat jy wil."

"Wel dan, die mosterd sonder die beesvleis!" het die bediende
gesê.

Toe sien Katharine dat hy met haar spot, en het sy ore geboks.

Net toe het Petruchio vir haar kos gebring - maar sy het skaars begin om haar honger te stil, voordat hy die kleremaker geroep het om haar nuwe klere te bring, en die tafel was skoon gemaak, wat haar nog steeds honger gelaat het.

Katharine was tevrede met die mooi nuwe rok en skouermantel wat die kleremaker vir haar gemaak het, maar Petruchio het fout gevind met alles, die skouermantel op die vloer gegooi en belowe dat sy vrou nie sulke dwase dinge sou dra nie.

"Ek wil dit hê," het Katharine geroep. "Alle dames dra sulke skouermantels soos hierdie --"

"As jy sagsinnig is, sal jy ook een hê," het hy geantwoord, "en nie voor dit nie."

Toe het hy die kleremaker met kwaai woorde verdryf - maar hy
het sy vriend privaat gevra om hom te voor sien dat hy betaal
word - het Petruchio gesê --

"Kom, Kate, kom ons gaan na jou pa, slordig soos ons is, want
soos die son deur die donkerste wolke breek, so loer eer in die
gemeenste gewoonte. Dit is nou omtrent sewe uur. Ons sal
maklik teen etenstyd daar aan kom."

"Dit is amper twee," het Kate beskaafd genoeg gesê, want sy het begin besef dat sy nie haar man kan boelie, soos sy haar pa en haar suster geboelie het nie, "dit is amper twee, en dit sal aandete wees voordat ons daar aan kom."

"Dit sal sewe wees," het Petruchio hardkoppig gesê, "voor ek begin. Wel, wat ook al ek sê of doen, of dink, jy doen niks anders as om te weerspreek nie. Ek sal nie vandag gaan nie en voor ek gaan, sal dit die uur wees wat ek sê dit is."

Uiteindelik het hulle na haar pa se huis vertrek.

" Kyk na die maan," het hy gesê.

" Dis die son," het Katharine gesê, en dit was sowaar.

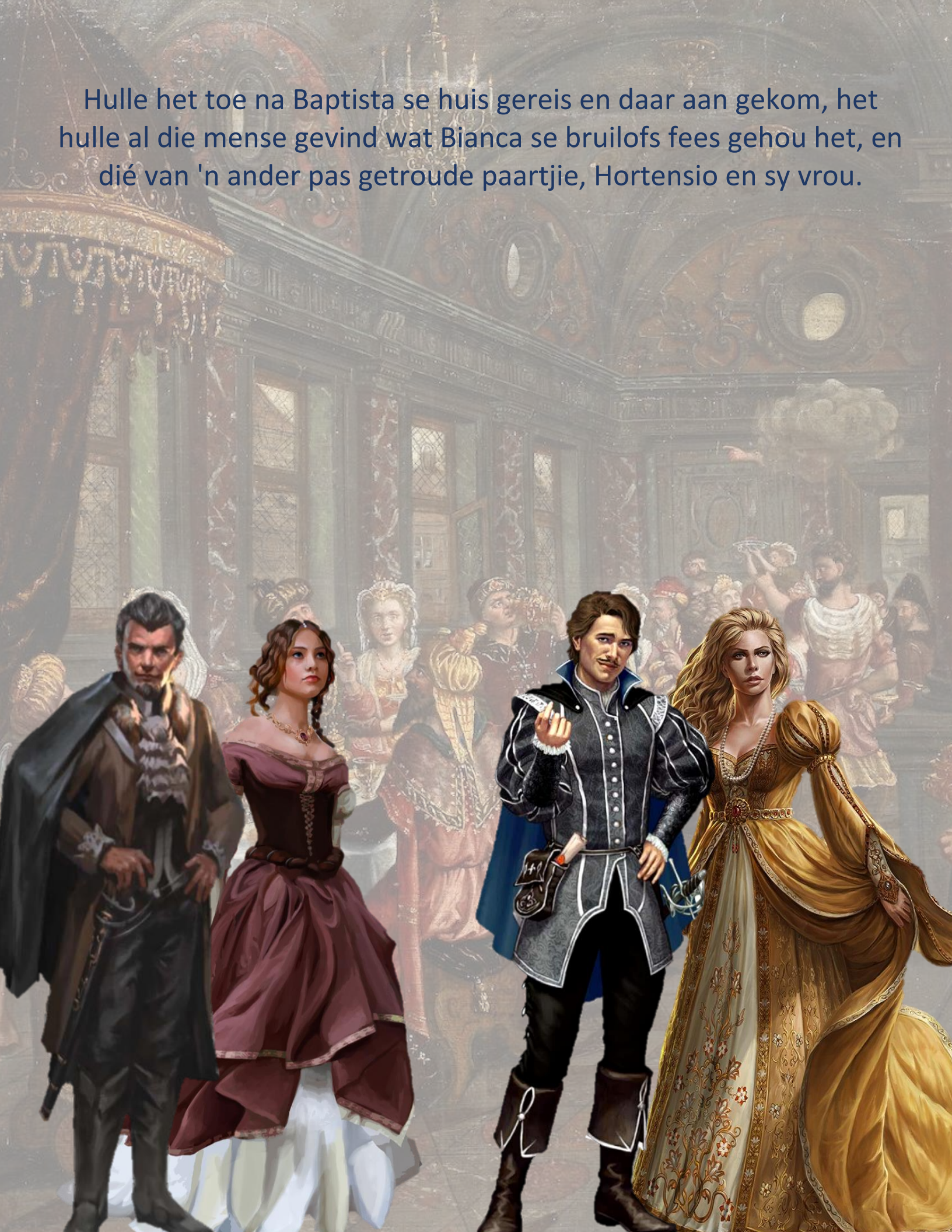
" Ek sê dit is die maan. Weer teenstrydig! Dit sal son of maan wees,
of wat ek ook al ek kies, of ek sal jou nie na jou vader toe neem
nie."

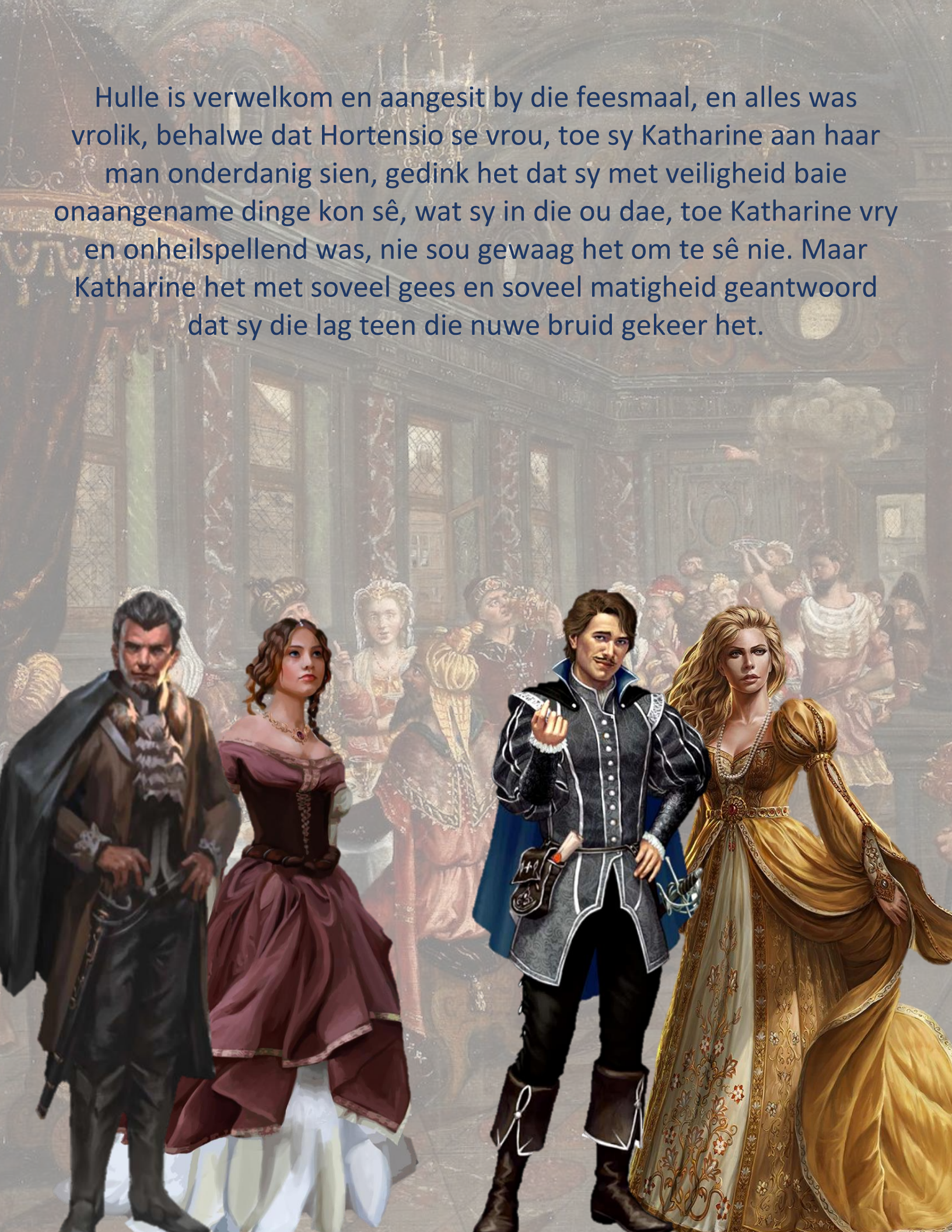
Toe gee Katharine vir eens en vir altyd in. "Wat jy dit sal noem," het sy gesê, "is dit, en so sal dit so wees vir Katharine." En so was dit, want van daardie oomblik af het Katharine gevoel dat sy haar meester ontmoet het, en nooit weer haar stoute humeure aan hom, of enige iemand anders gewys nie.

Hulle het toe na Baptista se huis gereis en daar aan gekom, het hulle al die mense gevind wat Bianca se bruilofs fees gehou het, en dié van 'n ander pas getroude paartjie, Hortensio en sy vrou.

Hulle is verwelkom en aangesit by die feesmaal, en alles was vrolik, behalwe dat Hortensio se vrou, toe sy Katharine aan haar man onderdanig sien, gedink het dat sy met veiligheid baie onaangename dinge kon sê, wat sy in die ou dae, toe Katharine vry en onheilspellend was, nie sou gewaag het om te sê nie. Maar Katharine het met soveel gees en soveel matigheid geantwoord dat sy die lag teen die nuwe bruid gekeer het.

Na aandete, na die dames die kammer verlaat het, het Baptista in teenstelling met Petruchio saam gelag en gesê: "Nou in goeie hartseer, seun Petruchio, ek is bevrees dat jy die grootste feeke van almal het."

"Jy is verkeerd," het Petruchio gesê, "laat ek dit aan jou bewys. Elkeen van ons sal 'n boodskap aan sy vrou stuur wat wil hê dat sy na hom toe moet kom en die een wie se vrou die maklikste kom, sal 'n weddenskap wen waaroor ons sal saam stem."

Die ander het dadelik ja gesê, want elkeen het gedink dat sy eie vrou die mees pligsgetrouste is, en elkeen het gedink dat hy sekerlik die weddenskap sal wen.

Hulle het 'n weddenskap van twintig krone voorgestel.

"Twintig krone," het Petruchio gesê, "ek sal soveel aan my valk of hond waag, maar twintig keer soveel op my vrou."

"'n Honderd dan," het Lucentio, Bianca se man, geroep.

"Tevrede," het die ander geroep.

Toe stuur Lucentio 'n boodskap aan die skone Bianca wat haar beveel het om na hom toe te kom. En Baptista het gesê hy is seker sy dogter sal kom. Maar die bediende kom terug en het gesê --

"Meneer, my minnares is besig, en sy kan nie kom nie."

"Daar is 'n antwoord vir jou," het Petruchio gesê.

"Jy mag dalk dink dat jy gelukkig is as jou vrou jou nie 'n erger boodskap stuur nie."

" Ek hoop, beter," het Petruchio geantwoord. Toe sê Hortensio --

" Gaan smee my vrou dat sy dadelik na my toe te kom."

" O—as jy haar smee," het Petruchio gesê.

" Ek is bevrees," het Hortensio skerp geantwoord, "doen wat jy kan, joune sal nie versoek word nie."

Maar nou het die dienaar ingekom en gesê --

"Sy sê jy maak 'n grap, sy sal nie kom nie."

"Beter en beter," het Petruchio geroep; "gaan nou na jou minnares en sê ek beveel haar om na my toe te kom."

Hulle het almal begin lag en gesê hulle weet wat haar antwoord sou wees, en dat sy nie sou kom nie.

Toe roep Baptista skielik --

"Hier kom Katharine!" En seker genoeg—daar was sy.

"Wat wens jy, meneer?" het sy haar man gevra.

"Waar is jou suster en Hortensio se vrou?"

"Praat by die sitkamer vuur."

"Gaan haal hulle en bring hulle hier."

Toe sy weg is om hulle te gaan haal, het Lucentio gesê --

" Hier is 'n wonder!"

" Ek wonder wat dit beteken," het Hortensio gesê.

" Dit beteken vrede," het Petruchio gesê, "en liefde en rustige lewe."

"Wel," het Baptista gesê, "jy het die weddenskap gewen, en ek sal nog twintigduisend krone by haar bruidskat voeg - nog 'n bruidskat vir 'n ander dogter - want sy het so verander asof sy iemand anders is."

So het Petruchio sy weddenskap gewen, en het in Katharine altyd 'n liefdevolle en ware vrou gehad, en nou dat hy haar trotse en woedende gees gebreek het, was hy baie lief vir haar, en daar was niks anders as liefde tussen daardie twee nie. En so het hulle vir altyd gelukkig gelewe.

THINK

DIGITAL ACADEMY